

14/8/16

Wind beneath My Wings

בטח קר שם בצל
כשאור השמש אף פעם לא מאיר את פניך
אנחנו נותרנו באור
אבל אתה נשארת מאחור

אנחנו פה עם כל התהילה
אבל אצלך הייתה כל העוצמה
רק פנים בלי שם, אחד מרבים
אף פעם לא שמענו אותך מתלונן

האם ידעת שאתה הגיבור שלנו,
שאתה כל מה שיכולנו לבקש?
אנחנו טסים גבוה מנשרים
כי אתה הרוח תחת כנפינו

אולי מבחוץ קשה לראות זאת
אבל הכל פה אצלנו בלב
אנו רוצים שתדע, אנחנו יודעים את האמת
בלעדיך אנחנו כלום

האם ידעת שאתה הגיבור שלנו
שאתה כל מה שיכולנו לבקש?
אנחנו טסים גבוה מנשרים
כי אתה הרוח תחת כנפינו

<https://www.youtube.com/watch?v=jorJh8DTMVM>

ג'ודי קולינס. על פי שירה של בט מידלר.

דניאל,

עשר שנים בלעדיך. לא להאמין, אבל עברו כבר 10 שנים. ואני זוכר. כאילו היה זה אתמול. את הלילה בו ישנו בירושלים, משכנעים את עצמנו שהכל יהיה בסדר, בשעה שאתה צעדת לעבר אותו בית מקולל במרכבה. את הנסיעה לחיפה מוקדם בבוקר אותו יום שישי, עם גיא, מצפה לסוף שבוע ביחד. את בוקר הכוננות בבית החולים. ואיך נקראתי לחדר הרופאים, שם חיכו לי חברי, עיניהם באדמה, ביחד עם הקצינים. משפט אחד. "בנך נהרג הלילה בלבנון." אני זוכר את הפעם האחרונה שראינו אותך. ושלמרות שראיתי הרבה מתים לפניך, התקשיתי להאמין שמה ראיתי שם היה דניאל שלי. ואיך שנפרדנו ממך פה, כשהורידו אותך למטה, אל העפר בתוך האדמה.

אני מתגעגע, דניאל. לחיוך שלך. לחוכמה שלך. לארוחות המשפחתיות אתך, סביב השולחן. לדרך שבה היית אוכל, מריח כל ביס לפני שהכנסת לפה. לשלוליות שהיית משאיר אחרך באמבטיה. יותר ויותר. ובינתיים, דניאל, גיא סיים תואר ראשון באוניברסיטה. בהצטיינות. ונגה תשתחרר מהצבא בעוד מספר חודשים. ורק אתה תישאר לתמיד חייל בן 20.

בתחילת השנה יצא לאור ספרי הראשון, "יש רופא במטוס?". זוהי אסופה של 12 סיפורים קצרים. בסופו של דבר, דניאל, התברר שרוחך שורה על רבים מהסיפורים. את הסיפור האחרון החלטתי להקדיש לך. הרגשתי שאני פשוט חייב. חייב לחזור לאותו לילה נורא, להיכנס לראש שלך, ולברר לעצמי מה באמת קרה שם. לסיפור קראתי "ראיית לילה". זה היה קשה, עצוב וכואב. לא ידעתי איך הסיפור יתקבל. אם אנשים יוכלו לקרוא אותו בכלל. בסופו של עניין אנשים שמבינים בספרות יותר ממני, אמרו שזה הסיפור הטוב ביותר בספר. וכל אותו זמן, דניאל, הרגשתי כאילו אנחנו עובדים ביחד על פרויקט משותף. ובדיוק כמו בשיר, דניאל, חשתי שאתה הרוח תחת כנפיי, שמרימה אותי מעלה מעלה, גבוה בשמיים. ויום אחד, אחרי שהספר כבר יצא, התקשר אלי יואב המגיד שלך. הוא סיפר לי שרינה, אמה של עומרי שנהרג יחד אתך, קראה את הסיפור שלך, ורוצה לראות את הסרט שצולם באותו לילה. ולא עזרו ליואב כל השכנועים, רינה לא האמינה לו שאין סרט. התקשרתי מייד לרינה. "רינה, אני מצטער" אמרתי לה. "הייתי צריך להזהיר אותך. זו בסך הכל המצאה ספרותית שלי. אין באמת סרט." "חבל" אמרה לי רינה. "רציתי שיהיה סרט."

הפליא לנסח זאת יאיר לפיד:

הבעיה עם המתים, היא שהם לא מנומסים. הם כל הזמן קופצים לבקר בלי הודעה מוקדמת. הם יכולים להופיע לך פתאום באמצע סרט, או שמישהו יגיד משהו בארוחת ערב או בעבודה, ופתאום אתה נחנק.

אתה נוסע במכונית, שיר מתחיל ברדיו ויחד אתו מתחילות לרוץ לך תמונות. זה מסוכן לנהוג כשהמת שלך יושב בינך לבין הדרך. עדיף לעצור בצד, לבכות להתרעננות.

אתה הולך ברחוב ואתה רואה מישהו מהגב, מרחוק, ואתה יודע שזה לא יכול להיות, אבל זה נראה ממש כמוהו. אותה צורה של הראש, והליכה כזאת יש רק לבן אדם אחד, שכבר איננו. ובסוף אתה רץ, ואחר כך אתה מתנצל, ואתה לא מצליח להסביר שזה לא אתה שלא מנומס, זה המת שלך, שעוד פעם נכנס. כי המתים לא מנומסים, הם תמיד באים להרוס שמחות. במיוחד הם אוהבים בר מצוות וחתונות והופעות בקיסריה שהם לא קנו להם כרטיס. והם מסתתרים במגירה של סרטי הוידאו שלך, בתוך הטיול ליוון שאתה לא מעז לראות ולא מעז לזרוק וכבר שלוש שנים אתה מתכנן להעביר אותם לדי.וי.די, אבל הם מתעקשים להישאר בפורמט הישן.

המתים לא זקוקים ליום הזיכרון - הם במילא מגיעים מתי שבא להם - אנחנו אלה שצריכים אותו, כדי שפעם אחת בשנה נדע לקבל אותם. שלא נצטרך לחשוב אם זה בסדר או לא בסדר, ואם זה הזמן המתאים להתפרק, ואם מסתכלים עלינו, ושפעם אחת בשנה, הם יבואו עם הזמנה.

וכך לא מזמן, קיבלנו את המסרון הבא:

הי ורדה, זה בשן מה שלומך?

רציתי לשתף אותך... הייתי אתמול באירופה פארק. היינו שם יחד לפני 13 שנים. יש שם רכבת הרים ענקית, מהמהירות באירופה. בזמנו דניאל ניסה לשכנע אותי לעלות איתו. אני פחדתי והוא עלה לבד. כשירד הוא אמר שזה כיף ממש ואני ממש זוכר את המילים: "אחרי הירידה הראשונה אתה לא רוצה שזה ייגמר". אתמול עשיתי את הרכבת ואני מסכים איתו. נהניתי מאוד וחשבתי עליו ועליכם. המון נשיקות

נזכרתי בגעגועים בטיולים המשותפים שלנו ביחד עם החברים. ביום טיילנו, כל משפחה ברכב שלה. לעיתים הילדים היו מחליפים רכבים כדי לנסוע עם חברים. נזכרתי בארוחות המשותפות. ובמיוחד נזכרתי במשחקים המשותפים ובדינמיקה בין הילדים. במשחקי הפוקר לתוך הלילה אותם הנהגת, דניאל. היית המבוגר שבילדים, אבל גם בעל רוח השטות הגדולה שבהם. ונזכרתי גם באותו ביקור באירופה פארק שם פגשנו את משפחת זגני, לשמחת הילדים והמבוגרים. אתה וגיאי שכנעתם אותי, די בקלות, לעלות אתכם על רכבות ההרים. אהבתי את הריידים האלו אתכם. אל המתונים שבהם הצטרפה גם נגה, ונהנתה מאד. אפילו לופים הסכימה לעשות. לא פחדה, במיוחד כשאתה, דניאל, היית איתה. עד ששכנעתם אותי לעלות על רכבת פרועה במיוחד. הירידה התלולה, שני הלופים האנכיים והעליה עוד היו בסדר. כשעשינו את כל הדרך בחזרה ברוורס התחרטתי על כל העניין, אבל זה היה מאוחר מדי. לקח לי חצי שעה להתאושש מהבחילה הקשה שתקפה אותי. בכל אותו הזמן אתה וגיאי לא הבנתם

למה אני מתעקש לשבת בצד עם פנים ירוקות, ולא מוכן להצטרך אליכם לרייד נוסף. ורק ללי, שלא הסכים להצטרף לריידים, לא הפסיק לצחוק עלי.

ואני לא מצליח להיזכר, דניאל, אם ניסית לשכנע גם אותי להצטרף לאותה נסיעה משוגעת ברכבת ההרים שבשן הזכיר, ואם אכן הצטרפתי בסופו של דבר. אבל הייתי נותן הכל, דניאל, בשביל עוד רייד אחד מטורף אתך על רכבת הרים, ולא משנה איזו.

דניאל, אנחנו אוהבים אותך מאד, מתגעגעים בלי סוף, ולא מפסיקים לחשוב עליך בכל רגע.

אבא.